

Yläkerrasta yhytin,
tavoittelin taivahalta
tuhansittain tuntehia,
kahmaloittain kaunehia.
Mutta maasta ne tulivat,
mullan maatuvaan povesta.
Jutut jyskyen jylisi,
sanat kirpeät kirosi,
karut kaunat kumpusivat...
sysimusta sielunliike
maailman kaltoin kohteleman,
rujoin kourin runteleman.

Väärin kaiken mietiskelin
tiesin tuulet, tunsin tuiskut,
myrskyt mylvi paisteellakin.
Hymyt, naurut pilkkasivat,
puheet pienet harmittivat.
Uskottelin aivan muuta,
kaikenlaista kauhistelin.

Mistä mielehen tulevat,
jutut julmat juolahtavat?
Lieköhän suvun perintö,
suvun suuren Pohjanmaalta?
En mä syytä äitiäni
enkä tuomitse isääni
näistä luonteeni vioista,
synkistä ajatuksista.

Itse kannan vastuun tästä,
luonteen kaunaisen tilasta.
Pahat lauseet poimin maasta,
poveen painoin tummat tunnot,
hyviä mä huonontelin.
Kaihertaa sisäinen ääni,
omatunto kolkuttavi,
syytän, soimaan itseäni,
yöt ja päivät moitiskelen.

Voi mua poloinen nainen,
kun en kauniita havainnut,
sulosointuja suvainnut.
Auringon luvannut oisin
paistaa mulle, loistaa muille.
Kukat kauniit kasvaisivat,

sananjalat siimeksessä. *
Liitelisi ilman linnut,
pilvet päilyisi vedessä.

Ehtiikö ikävä ilta,
elon ehto inhottava?
Pettymys on karvas niellä,
oisko onneen suoraa tietä?

Minä muutosta halajan,
toivonkin toki parasta.
Opin pois pahat tapani,
harjoittelen uudet taidot,
käyn väkisin, ängen, tungen
kiven harmaankin lävitse.
Onko tahtoni terästä,
muuttuuko ajatteluni,
ehdinkö hyväksi tulla?